

2. W ramach zarzutu drugiego strona skarżąca twierdzi, że Komisja dopuściła się naruszenia art. 107 TFUE, uchybiła obowiązkowi uzasadnienia oraz dopuściła się oczywistego błędu w ocenie, stwierdzając w zaskarżonej decyzji jakoby system pomocy przyznawał selektywną korzyść.
3. W ramach zarzutu trzeciego strona skarżąca twierdzi, że Komisja dopuściła się naruszenia art. 107 TFUE i obowiązku uzasadnienia oraz oczywistego błędu w ocenie, stwierdzając w zaskarżonej decyzji jakoby system pomocy przyznawał korzyść.
4. W ramach zarzutu czwartego, podniesionego tytułem ewentualnym, strona skarżąca twierdzi, że Komisja dopuściła się naruszenia art. 107 TFUE, zasady ochrony uzasadnionych oczekiwań, zasady proporcjonalności, oczywistego błędu w ocenie, nadużycia władzy oraz braku uzasadnienia, nakazując Belgii w zaskarżonej decyzji odzyskanie pomocy.

⁽¹⁾ Decyzja Komisji (UE) 2016/1699 z dnia 11 stycznia 2016 r. w sprawie programu pomocy państwa dotyczącego zwolnienia z opodatkowania nadmiernych zysków SA.37667 (2015/C) (ex 2015/NN) wdrożonego przez Belgię (notyfikowana jako dokument nr C(2015) 9837) (Dz.U. L 260, 2016, s.61).

Skarga wniesiona w dniu 28 listopada 2016 r. – Louvers Belgium/Komisja

(Sprawa T-835/16)

(2017/C 030/61)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Louvers Belgium Company (Zaventem, Belgia) (przedstawiciel: adwokat V. Lejeune)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji Komisji Europejskiej z dnia 19 września 2016 r. o odrzuceniu oferty skarżącej i udzieleniu zamówienia nr OIB.02/PO/2016/012/703 konsorcjum RIDEAUPRESS ITLINE;
- uwzględnienie wniosku o odszkodowanie skarżącej; w konsekwencji zasądzenie od Komisji Europejskiej wypłaty skarżącej kwoty głównej 387 500 EUR tytułem odszkodowania za szkodę poniesioną z racji utraty zamówienia, powiększonej o ustawowe odsetki za opóźnienie do czasu pełnej spłaty;
- obciążenie Komisji Europejskiej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi dwa zarzuty.

1. Zarzut pierwszy dotyczący naruszenia obowiązku uzasadnienia i prawa skarżącej do dobrej administracji oraz zasady przejrzystości, ze względu na to, że mimo ponawianych usilnych próśb skarżącej Komisja nie przekazała jej technicznej charakterystyki produktów wykonawcy, któremu udzielono zamówienia, a także wyników sprawozdania z badania ofert i próbek, które jej przekazała.
2. Zarzut drugi dotyczący naruszenia zasad przejrzystości i równego traktowania oferentów zarówno w chwili opracowania specyfikacji warunków zamówienia jak i w chwili oceny ofert przez Komisję. Strona skarżąca zarzuca w szczególności pozwanej:
 - po pierwsze, użycie przy sporządzaniu specyfikacji warunków zamówienia technicznej charakterystyki i zdjęć produktów oferowanych przez jednego z oferentów we wcześniejszym przetargu, którego przedmiot był podobny, a który unieważniła z nieuzasadnionych przyczyn, co stworzyło nieuzasadnione przeszkody w otwarciu procedur na konkurencję;
 - po drugie, naruszenie podstawowej zasady równości oferentów poprzez stawianie bardzo rygorystycznych i nieuzasadnionych z technicznego punktu widzenia wymagań technicznych, które w oczywisty sposób miały pasować do produktów jednego określonego wykonawcy;

- po trzecie, brak obiektywnej i niezależnej oceny oferty złożonej przez nią w spornym przetargu i jej bezzasadne odrzucenie, mimo że jej produkty spełniały wszystkie minimalne wymagania charakterystyki technicznej produktów objętych specyfikacją warunków zamówienia i spełniały tym samym w równoważny sposób stawiane wymogi.

Tym samym w ramach drugiego zarzutu strona skarżąca uważa, że złożona przez nią oferta spełniała wymogi techniczne, była więc prawidłowa. Powinna być zostać oceniona w aspekcie finansowym przez Komisję Europejską, która musiałaby jej udzielić zamówienia, gdyż jej oferta miała najniższą cenę.

Skarga wniesiona w dniu 30 listopada 2016 r – Rzeczpospolita Polska przeciwko Komisji

(Sprawa T-836/16)

(2017/C 030/62)

Język postępowania: Polski

Strony

Strona skarżąca: Rzeczpospolita Polska (przedstawiciel: B. Majczyna, pełnomocnik)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji Komisji z dnia 19 września 2016 r. w sprawie pomocy państwa SA.44351 (2016/C) (ex 2016/EO) – Polska – Podatek od sprzedaży detalicznej w Polsce, notyfikowanej jako dokument C(2016) 5596, oraz
- obciążenie Komisji Europejskiej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi trzy zarzuty.

1. Zarzut pierwszy dotyczący błędnej kwalifikacji polskiego podatku od sprzedaży detalicznej jako pomocy państwa w rozumieniu art. 107 ust. 1 TFUE przez dokonanie oczywiście błędnej oceny przesłanki selektywności
 - Polski podatek od sprzedaży detalicznej nie może być uznany *prima facie* za selektywny, ponieważ w jego konstrukcji nie występują żadne odstępstwa od systemu odniesienia właściwego dla tego podatku; progresywne stawki podatkowe stanowią nieodłączny element systemu odniesienia dla tego podatku.
 - Nawet gdyby przyjąć, że obie progresywne stawki podatkowe nie są elementem systemu odniesienia właściwego dla polskiego podatku od sprzedaży detalicznej, należałoby uznać, że elementem systemu odniesienia jest przynajmniej jedna, najczęściej stosowana stawka podatkowa; poza tym, progresywne stawki podatkowe nie stanowią w każdym razie odstępstwa na korzyść określonych przedsiębiorstw, które w świetle zasadniczego celu tego podatku znajdują się w podobnej sytuacji faktycznej i prawnej jak pozostałe przedsiębiorstwa.
 - Progresywne stawki oraz kwotowy próg podstawy opodatkowania polskim podatkiem od sprzedaży detalicznej są w każdym razie zgodne z zasadą proporcjonalności.
2. Zarzut drugi dotyczący naruszenia art. 13 ust. 1 rozporządzenia Rady (UE) 2015/1589 z dnia 13 lipca 2015 r. ustanawiającego szczegółowe zasady stosowania art. 108 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej oraz zasady proporcjonalności poprzez nakazanie niezwłocznego zawieszenia stosowania progresywnej skali polskiego podatku od sprzedaży detalicznej
 - Nie było konieczności wydawania nakazu zawieszenia ze względu na istnienie poważnych wątpliwości co do selektywności polskiego podatku od sprzedaży detalicznej.